

AVIZ
**referitor la propunerea legislativă de modificare și completare a
Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al
contravențiilor și al altor acte normative**

Analizând propunerea legislativă de modificare și completare a Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și al altor acte normative, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.B413 din 10.09.2014,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.(1) lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.46(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor organice, fiind aplicabile dispozițiile art.73 alin.(3) lit.h) din Constituția României, republicată, întrucât prin art.II se incriminează o faptă drept infracțiune. În aplicarea art.75 alin.(1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

2. Pentru rigoarea exprimării, **titlul** trebuie reformulat, astfel:

„Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor”.

3. La **partea introductivă a art.I**, după expresia „din 25 iulie 2001” trebuie introdusă expresia „aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002”.

4. Având în vedere exigențele de tehnică legislativă, **părțile dispozitive ale punctelor din cuprinsul art.I** trebuie reformulate, potrivit următoarelor modele:

- „Articolul ... se modifică și va avea următorul cuprins:”;

- „Alineatul/Alineatele (...)/(...) - (...) al/ale articolului se modifică și va/vor avea următorul cuprins:”;
- „Alineatul/Alineatele (...)/(...) - (...) al/ale articolului ... se abrogă”;
- „După alineatul (...) al articolului ... se introduce un nou alineat, alin.(...)/se introduc ... noi alineate, alin.(...) - (...), cu următorul cuprins:”;
- „La articolul ... alineatul (...), după litera ...) se introduce o nouă literă, lit....)/se introduc ... noi litere, lit. ...) - (...), cu următorul cuprins:”;
- „După articolul ... se introduce un nou articol/... noi articole, art..../art. ... - ..., cu următorul cuprins:”.

Precizăm că, în toate situațiile, textele propuse pentru articole trebuie precedate de expresia „Art...”, iar textele propuse pentru alineate trebuie marcate cu cifre arabe cuprinse între paranteze.

5. La art.1 alin.(2), astfel cum este propus la **art.I pct.1**, soluția legislativă propusă nu poate fi acceptată, întrucât, prin instituirea unei prezumții legale de vinovăție a „deținătorului legal” al bunului folosit la săvârșirea contravenției s-ar ajunge, cel puțin parțial, în situația instituirii unei răspunderi contravenționale obiective, în dezacord cu principiile care stau la baza definirii contravenției, ca faptă ilicită.

Propunem, de aceea, eliminarea din proiect a **art.I pct.1**, urmând ca punctele subsecvente ale art.I să fie renumerotate.

6. La **art.I pct.2**, în ceea ce privește norma propusă pentru art.4 alin.(1), pentru indicarea cu exactitate a momentului la care se produce intrarea în vigoare a actelor normative, expresia „intră în vigoare în termen de 30 de zile” trebuie înlocuită cu sintagma „intră în vigoare la 30 de zile”.

7. La **art.I pct.5**, la norma propusă pentru art.7 alin.(3) lit.a), pentru uniformitate terminologică, expresia „și cu sancțiuni complementare” trebuie înlocuită cu sintagma „și cu sancțiuni contravenționale complementare”.

8. Întrucât **pct.7 și 8 ale art.I** vizează intervenții legislative asupra art.9, acestea trebuie comasate într-un singur punct, cu următoarea parte dispozitivă:

„Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:”.

Pe cale de consecință, punctele subsecvente vor fi renumerotate.

9. La **art.I pct.7**, referitor la art.9 alin.(1), precizăm că, pentru asigurarea unei reglementări complete, este necesar ca textul să prevadă, în mod expres, și limita minimă a sancțiunii prestării unei

activități în folosul comunității, nu doar limita maximă a acestei sancțiuni. Menționăm că prevederea limitei minime se impune și ca urmare a abrogării, potrivit art.IV din proiect, a Ordonanței Guvernului nr.55/2002 care stabilește respectiva limită în art.3 alin.(1).

La art.9 alin.(2), pentru corectitudinea normei de trimitere, expresia „la art.21 1” trebuie redată sub forma „la art.21¹”.

10. La art.12 alin.(1), astfel cum este propus la **art.I pct.9**, utilizarea noțiunii de „proceduri prevăzute de prezenta ordonanță” nu este suficientă pentru a reglementa efectele intervenției unei legi prin care fapta nu mai este sancționată contravențional. Avem în vedere faptul că actele normative prin care sunt stabilite și sancționate contravenții pot reglementa „proceduri” speciale, derogatorii de la cele instituite prin reglementarea-cadru. În această situație, formularea propusă pentru art.12 alin.(1) ar exclude posibilitatea aplicării acestei dispoziții și în ceea ce privește procedurile speciale.

Pentru rigoarea reglementării, în acord cu cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr.228/2007, expresia „procedurile prevăzute de prezenta ordonanță încetează sau nu se mai aplică” trebuie înlocuită cu sintagma „sancțiunile contravenționale nu se mai aplică, iar sancțiunile aplicate nu se mai execută”.

11. La **art.I pct.11**, semnalăm că norma propusă pentru art.13 alin.(1¹) instituie o reglementare discriminatorie, prin care este încălcat principiul egalității în drepturi, consacrat de art.16 alin.(1) din Constituție, deoarece stabilește soluții diferite pentru persoane aflate în aceeași situație, respectiv aceea de **persoane care au săvârșit contravenții**. Din acest punct de vedere, apreciem că locul unde respectiva persoană își are domiciliul sau rezidența normală nu poate reprezenta o justificare obiectivă și rezonabilă, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru instituirea unor termene diferite pentru prescripția aplicării sancțiunilor contravenționale.

În plus, o astfel de soluție legislativă ar ridica probleme referitoare la previzibilitatea reglementării în situația în care, după data aplicării sancțiunii, contravenientul și-ar stabili domiciliul sau rezidența normală în străinătate, întrucât această exercitare a dreptului la liberă circulație ar putea conduce la majorarea termenului de prescripție. Propunem, de aceea, eliminarea din proiect a **pct.11**.

12. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, intervențiile asupra art.14, prevăzute la **art.I pct.13 și 14** trebuie să facă obiectul unui singur punct al art.I, cu următoarea parte dispozitivă:

„Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:”.

Punctele subsecvente vor fi renumerotate.

13. La **art.I pct.15**, semnalăm că normele propuse pentru art.15 alin.(2) și (3) trebuie să se refere la Ministerul Afacerilor Interne, și nu la Ministerul Administrației și Internelor.

14. La **art.I pct.17**, referitor la norma propusă pentru art.16 alin.(1), precizăm că semnificația noțiunii de „localitate” nu poate fi stabilită, în lipsa unei definiții legale a acesteia. Menționăm că acest termen este definit în art.6 pct.17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, însă respectiva definiție este aplicabilă doar în ceea ce privește respectivul act normativ. Pentru corectitudinea reglementării, este necesară fie completarea art.16 cu un nou alineat care să stabilească semnificația noțiunii de „localitate”, fie eliminarea din text a expresiei „localitatea sau”.

Observația este valabilă, în mod corespunzător, în ceea ce privește referirea la „primarul localității”, și pentru art.21¹ alin.(7), astfel cum este propus la **art.I pct.27**.

În ceea ce privește eliminarea din cuprinsul normei propuse pentru art.16 alin.(1) a stabilirii necesității menționării „calității” agentului constator, apreciem că aceasta nu se justifică, întrucât nu orice persoană din cadrul unei autorități sau instituții poate avea calitatea de agent constator, ci doar acele persoane care ocupă anumite funcții sau care sunt împuternicite în mod expres în acest sens. Propunem, de aceea, completarea corespunzătoare a textului. În acest context, este de analizat dacă nu ar fi necesară și completarea art.17 alin.(1), astfel cum este propus la **art.I pct.19**.

Pe de altă parte, prevederea referitoare la necesitatea descrierii „succinte” a faptei contravenționale ar trebui reanalizată, pentru a se evita o posibilă interpretare potrivit căreia ar fi suficientă o prezentare generică a faptei, lipsită de elementele de fapt de natură a o individualiza, lipsind astfel posibilitatea realizării un control eficient și real de legalitate și temeinicie a procesului-verbal.

Semnalăm că prin modificarea propusă pentru art.16 alin.(1) a fost eliminată cerința ca în cazul în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație, în procesul-verbal să se indice și societatea de asigurări, deși în cuprinsul art.33 alin.(2), **rămas nemodificat**, se prevede că în acest caz, „judecătoria va cita și societatea de asigurări menționată în procesul-verbal de constatare a contravenției”. Este necesară, de aceea, corelarea soluțiilor legislative prevăzute în cuprinsul art.17 alin.(1) și art.33 alin.(2).

În plus, pentru corelare cu dispozițiile art.39¹ alin.(7), astfel cum este propus la **pct.50**, textul ar trebui să prevadă, în enumerarea mențiunilor care trebuie cuprinse în procesul-verbal, și conturile în care pot fi depuse sumele pentru plata amenzii.

15. La **art.I pct.20**, referitor la norma propusă pentru art.17 alin.(2), apreciem că, pentru asigurarea unei reglementări unitare a procedurii de revocare a procesului-verbal, ar trebui ca aceasta să fie prevăzută în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr.2/2001, și nu în actele normative prin care se stabilesc și se sancționează contravenții.

Avem în vedere faptul că, în lipsa unor dispoziții exprese în aceste acte, instituția revocării procesului-verbal nu ar putea fi aplicată în privința tuturor contravențiilor. În plus, în situațiile în care această instituție ar putea fi aplicată, condițiile de revocare ar fi diferite, în funcție de cele stabilite prin fiecare act normativ în parte, deși **natura juridică a procesului-verbal este aceeași**, indiferent de actul prin care este stabilită și sancționată contravenția. Pentru acest motiv, propunem completarea corespunzătoare a proiectului.

16. Intervențiile legislative propuse la **art.I pct.21 - 23** trebuie prevăzute în cuprinsul unui singur punct al art.I, cu următoarea parte dispozitivă:

„Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins”.

17. Apreciem că procedura „somației” reglementată în cuprinsul art.18¹, astfel cum este propus la **art.I pct.24**, deși pare a avea ca scop atât instituirea unui regim juridic de sancționare a „recidivei contravenționale”, cât și rezolvarea unor probleme legate de sancționarea contravențiilor continue, conduce, de fapt, la apariția unor noi dificultăți în aceste domenii.

Avem în vedere faptul că din formularea alin.(1) nu rezultă că procedura ar fi aplicabilă numai în cazul contravențiilor continue, ci în cazul oricărei contravenții. Faptul că alin.(2) al normei reglementează în mod expres situația contravențiilor continue nu este suficient pentru a concluziona că și alin.(1) are în vedere doar acest tip de contravenții.

Prin urmare, ar rezulta că în cazul contravențiilor cu executare imediată, săvârșirea din nou a unei fapte, după aplicarea sancțiunii pentru săvârșirea ei inițială, nu ar mai putea fi sancționată drept contravenție la momentul constatării ei, întrucât, în această situație ar trebui ca agentul constatatator să emită o somație. Astfel, în acest caz de recidivă contravențională, situația făptuitorului care, deși sancționat, săvârșește din nou aceeași faptă, este mai ușoară decât cea a persoanei care săvârșește fapta pentru prima dată. O astfel de soluție este cel

puțin discutabilă, având în vedere că scopul aplicării sancțiunii este și acela **de a preveni** săvârșirea din nou a contravenției, din acest punct de vedere, aplicarea sancțiunii având aceeași semnificație ca și emiterea unei somații.

Pe de altă parte, norma din cuprinsul art.18¹ alin.(3) este incompletă, întrucât nu stabilește un termen, calculat de la comunicarea somației, în care săvârșirea din nou a contravenției (așadar nerespectarea somației) să conducă la posibilitatea aplicării unor limite majorate ale amenzii. În această situație, s-ar putea concluziona că săvârșirea din nou a contravenției, oricând după data somației, chiar și la un interval foarte mare de timp, ar putea fi sancționată mai grav decât săvârșirea respectivei contravenții pentru prima dată. O astfel de soluție nu poate fi acceptată, având în vedere, de exemplu, faptul că în materie penală, nu există recidivă în cazul săvârșirii din nou a unei infracțiuni după reabilitare sau după împlinirea termenului de reabilitare (art.41 alin.(1) din Codul penal).

În situația în care textul are în vedere doar situația contravențiilor continue, soluția legislativă este, de asemenea, discutabilă, ținând seama că, în cazul anumitor contravenții continue, „constatarea unei contravenții întrerupe unitatea acesteia, întrucât întrerupe unitatea laturii subiective” (CSJ, dec.civ. nr.403/2004, citată în Ovidiu Podaru, Radu Chiriță, Regimul juridic al contravențiilor, Ediția a 2-a, Editura Sfera juridică și Editura Hamangiu, 2011, p.126).

Prin urmare, continuarea săvârșirii faptei după constatarea contravenției reprezintă, de fapt, o nouă contravenție, care poate fi sancționată. Or, potrivit mecanismului prevăzut prin proiect, în această situație fapta nu ar mai fi sancționată imediat ce este constatată, ci doar ulterior emiterii somației și sub condiția săvârșirii în continuare a faptei. Prin urmare, și în această situație este negată semnificația aplicării sancțiunii contravenționale ca fiind, implicit, o somație de a nu mai săvârși din nou respectiva faptă.

Precizăm că în legislația contravențională specială există în prezent soluții distincte referitoare la mecanismul de sancționare a anumitor contravenții continue, adaptate specificului anumitor fapte. Menționăm astfel, cu titlu de exemplu, reglementarea cuprinsă în art.8 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.424/2002, cu modificările și completările ulterioare.

În plus, textul propus prin proiect pentru art.18¹ nu prevede nicio soluție în cazul în care fapta este săvârșită în continuare și după aplicarea, potrivit alin.(3), a celei de-a doua sancțiuni.

Pentru toate aceste motive, este necesară reanalizarea normei propuse la **art.I pct.24** pentru art.18¹.

18. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, **pct.25 și 26 ale art.I** trebuie comasate, iar intervenția legislativă trebuie să vizeze modificarea în întregime a art.19. Pentru acest motiv, partea introductivă a actualului pct.25 trebuie reformulată, astfel:

„Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:”.

Pe cale de consecință, partea dispozitivă a actualului **pct.26** va fi eliminată, iar alineatele art.19 vor fi numerotate în ordine, fără utilizarea cifrelor însoțite de indici.

19. La art.19 alin.(3), astfel cum este propus la **art.I pct.25**, semnalăm că textul are în vedere confirmarea de către un martor asistent doar a situațiilor în care contravenientul refuză să semneze procesul-verbal sau se află în imposibilitate de a semna, nu și a situației în care contravenientul nu se află de față, prevăzută la alin.(2) al art.19. Prin urmare, în acest ultim caz, agentul constatator ar putea încheia procesul-verbal chiar și în lipsa unui martor asistent, îngreunând astfel posibilitatea probării, în instanță, a veridicității celor consemnate în procesul-verbal. Sugerăm, de aceea, reanalizarea soluției legislative și completarea corespunzătoare a normei propuse pentru art.19 alin.(3).

20. Norma propusă la **art.I pct.26** pentru art.19 alin.(6) are semnificația stabilirii, prin lege, a obligației contravenientului de a-și demonstra nevinovăția în fața instanței, sarcina probei revenindu-i în totalitate în cazul în care formulează plângere împotriva procesului-verbal.

O astfel de soluție legislativă nu poate fi însă acceptată, întrucât, așa cum a subliniat Curtea Constituțională, în acord cu deciziile Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, *„legislația contravențională din România, similară celei germane, intră sub prevederile art.6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”* (Decizia nr.197/2003).

Astfel, referitor la sarcina probei în cadrul procedurii referitoare la contravenții, în Decizia nr.1096/2009, Curtea a reținut că *„procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care*

se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art.47 din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii „onus probandi incumbit actori”, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei”.

Precizăm că necesitatea respectării principiului liberului acces la justiție și a prezumției de nevinovăție constituie o constantă a jurisprudenței Curții Constituționale care, în considerentele Deciziei nr.252/2012, a precizat următoarele: „Prin Decizia nr.197 din 13 mai 2003 și Decizia nr.1.096 din 8 septembrie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.545 din 29 iulie 2003 și, respectiv, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că acela care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată, în exercitarea rolului său activ, obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, contravențiile fiind calificate, de principiu, drept "acuzatii în materie penală", în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și intrând sub incidența art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Precizăm că în Decizia referitoare la admisibilitatea cererii nr.17857/03 prezentată de Constantin Neață împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că cererea este inadmisibilă, întrucât, printre altele „instanțele nu au așteptat deloc de la reclamant ca acesta să răstoarne prezumția de legalitate și de temeinicie a procesului-verbal în litigiu raportând proba contrarie la expunerea faptelor stabilită în procesul-verbal” (paragraful 37), invocând „a contrario” jurisprudența Curții, respectiv paragrafele 58 și 59 din Hotărârea din 4 octombrie 2007 în cauza Anghel împotriva României.

Prin urmare, norma propusă prin proiect pentru art.19 alin.(6) trebuie eliminată, întrucât soluția legislativă propusă contravine

cerințelor Convenției Europene a Drepturilor Omului și Constituției României impuse de calificarea, de principiu, a contravențiilor drept „acuzării în materie penală”.

21. Reglementarea din cuprinsul art.21¹ alin.(1), astfel cum este propusă la **art.I pct.27**, potrivit căreia, în cazul în care agentul constatatator apreciază că amenda este neîndestulătoare, acesta poate înainta procesul-verbal către instanță, cu propunerea de aplicare a sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, nu poate fi acceptată **în actuala redactare**, pentru următoarele motive:

a) Norma propusă ar permite aplicarea sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității și în situația în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției **nu prevede** o astfel de sancțiune. În aceste condiții, instanța de judecată ar urma, practic, să aplice o sancțiune neprevăzută de lege pentru respectiva contravenție, realizând astfel o apreciere asupra pericolului social al faptei diferită de cea realizată de legiuitor prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției. Or, o astfel de apreciere **nu poate fi realizată decât de legiuitor**, instanța fiind ținută, întotdeauna, de calificarea și de sancțiunea stabilită prin actul normativ. În caz contrar, s-ar încălca principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor în stat consacrat de art.1 alin.(4) din Constituție.

În situația în care s-a avut în vedere, de fapt, stabilirea procedurii aplicabile în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției prevede, alternativ cu amenda, și sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, partea introductivă a art.21¹ alin.(1) trebuie completată cu o precizare expresă în acest sens. Pentru acest motiv, textul ar trebui să debuteze cu expresia „În cazul contravențiilor pentru care legea prevede sancțiunea amenzii alternativ cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității”.

b) Potrivit părții introductive a art.21¹ alin.(1), aprecierea asupra caracterului neîndestulător al amenzii se face numai în funcție de „gravitatea faptei sau conduita contravenientului”, deși art.21 alin.(3), **rămas nemodificat**, prevede și alte criterii de individualizare a sancțiunii contravenționale. Este necesară, de aceea, reanalizarea normei sub acest aspect și completarea ei în mod corespunzător.

c) Precizăm că, în raport cu reglementarea actuală a procedurii aplicabile, cuprinsă în art.8 din Ordonanța Guvernului nr.55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității (act normativ ce urmează a fi abrogat, potrivit proiectului), art.21¹, astfel cum este propus la pct.27, nu mai cuprinde

nici norma referitoare la posibilitatea contravenientului de a fi asistat de apărător și nici pe cea referitoare la participarea obligatorie a procurorului. Având în vedere că prin procedura reglementată se are în vedere restrângerea unor drepturi, apreciem că se impune reanalizarea soluției legislative propuse, sub acest aspect.

d) În ceea ce privește soluțiile pe care le poate pronunța instanța, precizăm că excluderea posibilității ca aceasta să aplice sancțiunea amenzii nu este corectă, întrucât, potrivit reglementării propuse, aprecierea agentului constatator asupra caracterului „neîndestulător” al sancțiunii amenzii nu ar mai putea fi cenzurată în niciun mod de instanță. Prin urmare, „aprecierea” agentului constatator, reprezentant al puterii executive, s-ar impune cu forță de lege instanței, soluție legislativă contrară principiului constituțional al independenței justiției.

Prin urmare, alin.(5) al art.21¹ trebuie completat cu o nouă literă, care va deveni lit.a), cu următorul cuprins:

„a) aplică sancțiunea amenzii;”.

Pe cale de consecință, literele următoare trebuie renumerotate.

În ceea ce privește soluția prevăzută la actuala lit.b), precizăm că aceasta nu poate fi acceptată, întrucât obligă instanța la aplicarea unei sancțiuni majorate față de sancțiunea prevăzută de lege, indiferent de constatările acestuia referitoare la gravitatea faptei. Prin norma propusă se instituie o prezumție absolută privind caracterul „neîndestulător” al sancțiunii amenzii prevăzute de actul normativ, prezumție care are la bază exclusiv aprecierea agentului constatator. O astfel de soluție legislativă aduce, de asemenea, atingere principiului independenței justiției. Este necesară, de aceea, eliminarea din cuprinsul art.21¹ alin.(5) a actualei lit.b).

e) În ceea ce privește alin.(6), potrivit căruia hotărârea prin care s-a aplicat sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității este irevocabilă, precizăm că, prin Decizia nr.500/2012, precum și prin Decizia nr.176/2013, Curtea Constituțională a declarat neconstituționale norme similare cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002, și, respectiv, în Legea nr.61/1991. Apreciem, de aceea, că argumentele reținute de Curte în cele două decizii sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește norma propusă prin proiect, putându-se concluziona că eliminarea controlului judiciar al hotărârii pronunțate de judecătoria în materia aplicării sancțiunii obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității este neconstituțională. Propunem, de aceea, prevederea expresă în proiect a unei căi de atac pentru această situație.

În subsidiar, precizăm că noul Cod de procedură civilă nici nu mai consacră noțiunea de „hotărâre irevocabilă”, ci doar pe aceea de „hotărâre definitivă”.

22. La **art.I pct.29**, în debutul textului propus pentru art.25 trebuie introdusă abrevierea „Art.25”.

23. Precizăm că dispoziția de abrogare a alin.(2) și (3) ale art.25, din cuprinsul **art.I pct.30**, nu se justifică, întrucât eliminarea acestora este o consecință a modificării exprese a întregului art.25 potrivit art.I pct.29. Pentru acest motiv, este necesară eliminarea din proiect a **pct.30**.

24. Având în vedere intervențiile legislative prevăzute la **art.I pct.31 și 32** asupra art.26, este necesară modificarea în întregime a articolului, prin comasarea celor două puncte într-un singur punct, cu următoarea parte dispozitivă:

„Articolul 26 se modifică și va avea următorul cuprins:”.

Pe cale de consecință, partea dispozitivă a actualului pct.32 trebuie eliminată.

25. La art.26 alin.(2), astfel cum este propus la **pct.31**, apreciem că, pentru asigurarea unei reglementări complete, norma ar trebui să prevadă, în mod expres, modalitatea de consemnare a situației avute în vedere de text, formularea generică potrivit căreia „procesul-verbal se consideră comunicat fără vreo altă formalitate” nefiind suficientă. În acest sens, textul ar trebui să prevadă și modalitatea de consemnare a datelor personale ale martorului asistent, eventual prin prevederea aplicării, în mod corespunzător, a dispozițiilor art.19 alin.(3) și (5).

În plus, apreciem că norma ar trebui să cuprindă și obligația agentului constatator de a înștiința contravenientul cu privire la consecințele refuzului său de a primi procesul-verbal.

26. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, intervențiile legislative referitoare la art.27, prevăzute la **art.I pct.33-35** trebuie să facă obiectul unui singur punct al art.I, cu următoarea parte dispozitivă:

„Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:”.

Pe cale de consecință, părțile dispozitive ale pct.34 și 35 trebuie eliminate.

27. La art.27 alin.(2), astfel cum este propus la **art.I pct.35**, semnalăm că din redactarea textului nu rezultă cine are obligația efectuării comunicării. În plus, precizăm că utilizarea expresiei „precum și” are drept consecință instituirea obligației comunicării de

două ori a procesului-verbal, atât prin intermediul furnizorului de servicii universal în domeniul serviciilor poștale, cât și prin intermediul instituției sau autorității din care face parte agentul constator sau persoana competentă să aplice sancțiunea.

Pe de altă parte, în lipsa unei precizări exprese în text, expedierea prin poștă ar putea fi realizată și printr-o trimitere simplă, fără confirmare de primire, fapt care ar face imposibilă stabilirea datei la care procesul-verbal a fost comunicat. Este necesară, de aceea, reanalizarea și reformularea corespunzătoare a textului, putându-se avea în vedere, ca model, reglementarea cuprinsă în art.154 alin.(4) din Codul de procedură civilă.

28. Semnalăm că art.27¹ alin.(5), astfel cum este propus la **art.I pct.36** reglementează mult prea sumar procedura privind comunicarea procesului-verbal în situația în care domiciliul sau sediul contravenientului este în străinătate. În plus, alin.(6) instituie o prezumție absolută care apare incompatibilă cu includerea legislației penale în sfera „acuzăției în materie penală”, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Sugerăm, de aceea, reanalizarea și reformularea corespunzătoare a textelor, putându-se avea ca model modalitatea de comunicare reglementată în Capitolul IV din Legea nr.5/2014 privind unele măsuri pentru facilitarea schimbului transfrontalier de informații referitoare la încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră și pentru facilitarea executării sancțiunilor aplicate acestor încălcări.

29. Apreciem că, pentru o mai bună sistematizare a normelor, dispoziția propusă la **art.I pct.39** pentru art.29¹ ar trebui prevăzută după art.24, de care se leagă tematic.

30. La art.31 alin.(1), propus la **art.I pct.40**, precizăm că instituirea condiției plății unei cauțiuni egală cu cuantumul amenzii aplicate prin procesul-verbal reprezintă o îngrădire a accesului liber la justiție care poate fi calificată drept neconstituțională. Avem în vedere, în primul rând, faptul că, pentru a putea formula plângerea, contravenientul este ținut, în primul rând, potrivit art.36, **rămas nemodificat**, de plata taxei judiciare de timbru prevăzută de lege. Or, soluția obligării la plata unei cauțiuni, sub sancțiunea respingerii plângerii ca inadmisibilă, adăugată obligației plății taxei de timbru ar putea fi supusă, *mutatis mutandis*, criticilor de neconstituționalitate reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr.40/2004. Astfel, potrivit Curții, „*instituirea unei căi de atac ca modalitate de acces la*

justiție implică în mod necesar asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală. Or, adăugarea la acestea a unei condiții suplimentare, a cărei neîndeplinire are semnificația drastică a unui veritabil fine de neprimire a cererii de sesizare a instanței cu respectiva cale de atac, constituie o îngrădire a accesului liber la justiție, contravenind astfel prevederilor art.21 alin.(1) și (2) din Constituție”.

Respectarea accesului liber la justiție este cu atât mai necesară în materia contravențiilor, în cazul cărora, potrivit deciziilor Curții Constituționale, devin incidente dispozițiile art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Decizia Curții Constituționale nr.197/2003).

Pentru aceste motive, normele din cuprinsul proiectului referitoare la obligativitatea plății unei cauțiuni trebuie eliminate sau reformulate în mod corespunzător. Avem în vedere dispozițiile propuse pentru art.31 alin.(1) la **art.I pct.40**, pentru art.31 alin.(3) la **art.I pct.41**, pentru art.36 alin.(2) la **pct.46** și pentru art.39 alin.(3) la **pct.47**.

31. La art.31 alin.(2), astfel cum este propus la **art.I pct.40**, semnalăm că lipsa calificării drept „plângere” a căii de atac aflată la dispoziția părții vătămate și, respectiv a celui căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, conduce la imposibilitatea stabilirii normelor de procedură aplicabile în cazurile în care aceste persoane „se adresează instanței competente”. Este necesară, de aceea, reanalizarea și reformularea corespunzătoare a normei.

32. La **art.I pct.43**, prin care se abrogă dispozițiile art.32 alin.(3) referitoare la caracterul suspensiv de executare al plângerii, precizăm că o astfel de soluție legislativă nu poate fi acceptată în raport cu includerea legislației contravenționale sub incidența art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor omului, referitoare la dreptul la un proces echitabil. Această includere are drept consecință necesitatea ca prin reglementarea legală să se asigure respectarea prezumției de nevinovăție a făptuitorului până la momentul la care vinovăția sa este legal stabilită, așa cum impune alin.(2) al acestui articol. Or, excluderea caracterului suspensiv al plângerii contravenționale în ceea ce privește executarea sancțiunii ar reprezenta o încălcare a prezumției de nevinovăție.

Precizăm că și în materie penală introducerea unei căi ordinare de atac împotriva unei hotărâri judecătorești de condamnare are efect

suspensiv de executare. Prin urmare, cu atât mai justificată este prevederea acestui efect suspensiv în materie contravențională, în care plângerea se referă la un act administrativ.

Mai mult decât atât, deși prin proiect se are în vedere eliminarea efectului suspensiv al plângerii, efectul suspensiv al căii de atac împotriva hotărârii instanței de fond este menținut, în mod corect potrivit art.34 alin.(4), propus la art.I pct.45. Prin urmare, s-ar ajunge la situația în care prezumția de legalitate a procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii să fie mai puternică decât prezumția de legalitate a unei hotărâri judecătorești.

Pentru aceste motive, este necesară eliminarea abrogării art.32 alin.(3), propusă la **art.I pct.43**. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, respectiva dispoziție trebuie prevăzută în cuprinsul art.32, astfel cum este propus la art.I pct.42. De altfel, prevederea referitoare la abrogarea anumitor alineate ale art.32, din cuprinsul art.I pct.43 nici nu se justifică, atâta vreme cât pct.42 dispune modificarea în întregime a art.32. Pe cale de consecință, **pct.43** trebuie eliminat din proiect.

33. La **art.I pct.44**, referitor la norma propusă pentru art.34 alin.(2), apreciem că soluția legislativă propusă nu poate fi acceptată, întrucât un proces-verbal anulat pentru motive de nelegalitate nu ar putea fi substituit de o hotărâre judecătorească. O astfel de reglementare ar lipsi de obiect normele referitoare la cerințele de legalitate care trebuie respectate la încheierea procesului-verbal, atâta vreme cât, indiferent dacă ele sunt sau nu sunt respectate, se poate ajunge la sancționarea unei persoane. Totodată, nu s-ar mai justifica nici norma din cuprinsul art.34 alin.(1) referitoare la necesitatea verificării de către instanță a legalității procesului-verbal. Propunem, de aceea, eliminarea din proiect a art.34 alin.(2), astfel cum este propus la **art.I pct.44**.

34. La art.34 alin.(3), astfel cum este propus la **art.I pct.45**, apreciem că interzicerea *de plano* a posibilității citării martorilor asistenți nu este în acord cu exigențele procedurale în materie contravențională, astfel cum ele sunt conturate prin jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel cum a reținut Curtea Constituțională în Decizia nr.1096/2009, instanței de judecată îi revine „*obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului*”. Pentru acest motiv, propunem eliminarea din proiect a intervenției asupra art.34 alin.(3).

35. La art.34 alin.(4), astfel cum este propus la **art.I pct.45**, având în vedere că în prezent, hotărârea instanței poate fi atacată **numai cu apel**, și ținând seama de noua configurație a căilor de atac în materie civilă, sugerăm să se analizeze păstrarea soluției actuale din textul în vigoare, astfel cum acesta a fost modificat în mod expres prin Legea nr.76/2012.

36. Având în vedere că **art.I pct.47 și 48** vizează intervenții legislative asupra art.39, este necesară comasarea acestora într-un singur punct, care să aibă următoarea parte dispozitivă:

„Articolul 39 se modifică și va avea următorul cuprins:”.

În continuare, se va reda noua formă a art.39.

Pe cale de consecință, partea dispozitivă a actualului pct.48 trebuie eliminată.

37. La art.39 alin.(1) lit.a), astfel cum este propus la **art.I pct.47**, este de analizat dacă se impune stabilirea competenței în materie de executare a organelor de specialitate ale administrației publice locale **pe raza cărora a fost săvârșită contravenția**, și nu a organelor de specialitate ale administrației publice locale **în a căror rază teritorială domiciliază contravenientul**, ca în prezent.

Precizăm că, în cazul contraveniențelor persoane juridice, lit.b) a art.39 alin.(1) are în vedere stabilirea competenței în funcție de „domiciliul fiscal” al contravenientului.

Mai mult decât atât, lit.a) trebuie completată și cu o referire la situația contraveniențelor persoane juridice, întrucât, potrivit art.8 alin.(3), **rămas nemodificat**, sumele din amenzile aplicate, potrivit legii, de autoritățile administrației publice locale și amenzile privind circulația pe drumurile publice **se fac venit integral la bugetele locale**, chiar dacă sunt aplicate persoanelor juridice.

La art.39 alin.(1) lit.c), apreciem că textul ar trebui să aibă în vedere cetățenii români **domiciliați** în alte state, și nu „**sanționați**” în alte state”, întrucât legea română nu poate impune autorităților străine să transmită procesul-verbal de sancționare în vederea executării sancțiunilor aplicate cetățenilor români de către respectivele autorități.

La art.39 alin.(3), având în vedere că în prezent Codul de procedură civilă nu mai prevede noțiunea de „hotărâre irevocabilă”, este necesară înlocuirea, în finalul textului, a expresiei „hotărârea a devenit irevocabilă” cu sintagma „hotărârea a devenit definitivă”.

Observația este valabilă, în mod corespunzător, și pentru art.39⁷ alin.(4), astfel cum este propus la **pct.56**, precum și pentru art.39⁸ alin.(4), astfel cum este propus la **pct.57**.

38. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, **pct.49 și 50 ale art.I** trebuie comasate într-un singur punct, care să aibă următoarea parte dispozitivă :

„Articolul 39¹ se modifică și va avea următorul cuprins:”.

Pe cale de consecință, partea dispozitivă a pct.50 trebuie eliminată.

La art.39¹ alin.(5), astfel cum este propus în proiect, este necesară reanalizarea prevederii drept „variantă” a textului cuprins între paranteze, prin integrarea sa în text sau prin eliminarea acestuia, după caz.

39. Semnalăm că, pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, introducerea art.39² - 39¹², prevăzută la **art.I pct.51 - 61** trebuie să facă obiectul unui singur punct al art.I, partea dispozitivă urmând a fi reformulată, astfel:

„După articolul 39¹ se introduc 11 noi articole, art.39² - 39¹², cu următorul cuprins:”.

Pe cale de consecință, părțile dispozitive ale actualelor pct.52 - 61 trebuie eliminate, iar punctele subsecvente renumerotate.

40. La art.39² alin.(3), astfel cum este propus la **art.I pct.51**, norma trebuie eliminată, întrucât dublează reglementarea referitoare la destinația sumelor provenite din amenzi.

41. La **art.I pct.54**, semnalăm că normele propuse pentru art.39⁵ alin.(1) și (2) nu au legătură cu executarea sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, astfel încât trebuie prevăzute în cuprinsul art.21¹, propus la pct.27, care reglementează modalitatea de aplicare a acestei sancțiuni.

Pe cale de consecință, art.39⁵ urmează a fi alcătuit dintr-un singur alineat, cuprinzând reglementarea cuprinsă în actualul alin.(3), într-o redactare reformulată în mod corespunzător, inclusiv în ceea ce privește norma de trimitere. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, textul nu mai trebuie marcat.

42. La **art.I pct.55**, pentru asigurarea unei reglementări complete, sugerăm să se analizeze dacă nu ar fi necesară și prevederea unor norme similare celor din cuprinsul art.19 alin.(1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr.55/2002, act normativ care, potrivit proiectului, urmează a fi abrogat.

43. La art.39⁹, astfel cum este propus la **art.I pct.58**, semnalăm că prin reglementarea propusă se instituie o nouă natură juridică a prestării unei activități în folosul comunității, respectiv aceea de „modalitate alternativă de executare a sancțiunii amenzii, pe lângă

aceea de „sanțiune contravențională principală”, prevăzută de art.5 alin.(2) lit.c), **rămas nemodificat.**

Soluția legislativă consacără natura juridică a prestării unei activități în folosul comunității aplicată în prezent potrivit art.9 alin.(3) și art.39¹ din Ordonanța Guvernului nr.2/2001, însă reglementarea propusă în art.39⁹ și 39¹⁰ este criticabilă, sub următoarele aspecte:

a) Indiferent de natura juridică a măsurii, prestarea unei activități în folosul comunității reprezintă o restrângere a unui drept fundamental, care poate fi aplicată numai de către instanță, în condițiile legii, cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale necesare.

În acest sens, precizăm că, prin Decizia nr.641/2011, Curtea Constituțională a stabilit că prestarea unei activități în folosul comunității, ca sanțiune contravențională, nu reprezintă o situație de „muncă forțată”, interzisă de art.42 din Constituție, întrucât reglementarea acesteia întrunește toate cerințele prevăzute de Convenția nr.29 din 18 iunie 1930 privind munca forțată sau obligatorie, adoptată de Organizația Internațională a Muncii, ratificată prin Decretul nr.213/1957, convenție în concordanță cu care trebuie interpretate dispozițiile art.42 din Constituție, în aplicarea dispozițiilor art.20 alin.(1) din Legea fundamentală. Astfel, potrivit art.2 pct.2 lit.c) din Convenție, una din cerințele esențiale pentru ca o sanțiune să nu fie calificată drept muncă forțată este aceea ca respectiva sanțiune să fie aplicată **printr-o hotărâre judecătorească.**

Pentru acest motiv, posibilitatea înlocuirii amenzii contravenționale cu prestarea unei activități în folosul comunității de către primar, potrivit art.39¹⁰, nu poate fi acceptată, astfel încât norma trebuie reformulată, în mod corespunzător.

b) În ceea ce privește stabilirea, potrivit art.39⁹ alin.(2), „prin hotărâre a Guvernului” a modului de calcul a numărului de ore în folosul comunității în cazul înlocuirii sancțiunii amenzii, apreciem că, întrucât această înlocuire se poate face, așa cum am precizat anterior, numai de către instanța de judecată, ar trebui ca respectivele reguli să fie stabilite printr-un act normativ cu putere de lege sau să fie lăsate la aprecierea instanței. Propunem, de aceea, reanalizarea normei.

44. La art.39¹¹ alin.(1), astfel cum este propus la **art.I pct.60**, întrucât primarul nu are atribuții în ceea ce privește executarea silită a amenzilor contravenționale, apreciem că norma ar trebui să prevadă că sesizarea instanței se face de către organul de executare, similar soluției legislative consacrate în prezent de art.9 alin.(3) din

Ordonanța Guvernului nr.2/2001, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr.17/2014.

45. La art.39¹¹, astfel cum este propus la **art.I pct.61**, semnalăm că din redactarea alin.(1) nu rezultă natura juridică a termenului de 2 ani „pentru executare silită”, și nici raportul dintre acest termen și termenul de 5 ani de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor provenind din amenzi contravenționale prevăzut de art.131 din Codul de procedură fiscală.

În plus, procedura prevăzută la alin.(2) nu poate fi acceptată, întrucât este contrară garanțiilor constituționale ale dreptului de proprietate, prevăzând posibilitatea „reținerii” și „valorificării” „oricăror bunuri” ale unei persoane, pe baza unei „certitudini” a organelor de executare că acestea aparțin respectivei persoane.

Este necesară, de aceea, reanalizarea și reformularea întregului art.39¹². În funcție de soluția legislativă aleasă se impune și reanalizarea necesității menținerii normei din cuprinsul **art.VI alin.(2)**.

46. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, intervențiile legislative prevăzute la **art.I pct.63 și 64** trebuie să facă obiectul unui singur punct al art.I, cu următoarea parte dispozitivă:

„Articolul 44 se modifică și va avea următorul cuprins:”.

În continuare, se va reda art.44 în întregime.

În ceea ce privește norma propusă la **art.I pct.63** pentru art.44 alin.(1), precizăm că actul normativ relevant în materie este Legea nr.386/2006 privind statutul soldaților și gradaților profesioniști. Pentru acest motiv, textul trebuie reformulat, astfel:

„a) de cetățenii români care îndeplinesc serviciul militar în calitate de soldați sau gradați profesioniști, în condițiile Legii nr.386/2006 privind statutul soldaților și gradaților profesioniști, cu modificările și completările ulterioare;”.

47. La **art.II**, semnalăm că modificarea propusă nu are în vedere faptul că în prezent Codul penal - Legea nr.15/1968, este abrogat, de la 1 februarie 2014 fiind în vigoare dispozițiile noului Cod penal, Legea nr.286/2009. Astfel, infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești, prevăzută de art.271 din vechiul Cod penal este incriminată, într-o altă formă, în cuprinsul art.287 din noul Cod penal. Pentru acest motiv, se impune reanalizarea soluției legislative propuse, urmărindu-se integrarea armonioasă a noii dispoziții în cuprinsul art.287 din Codul penal, inclusiv în ceea ce privește pedeapsa aplicabilă. Totodată, este necesară reformularea corespunzătoare a părții dispozitive a art.II, prin referire la art.287 din Legea nr.286/2009

privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește norma propusă, semnalăm că, pentru asigurarea unei exprimări corecte, aceasta trebuie reformulată, astfel:

„Neprezentarea contravenientului pentru luarea în evidență și pentru executarea hotărârii judecătorești privind prestarea unei activități în folosul comunității, sustragerea de la executarea acesteia după începerea activității sau neîndeplinirea îndatoririlor ce îi revin la locul de muncă, se pedepsește ...”.

48. Referitor la modificarea Codului de procedură fiscală, propusă la **art.III**, precizăm că, potrivit art.3 din acest act normativ, orice intervenție legislativă asupra acestuia poate fi realizată numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia. În plus, orice modificare ori completare la prezentul cod intră în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege.

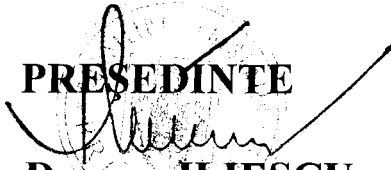
În ceea ce privește soluțiile legislative preconizate, apreciem că abrogarea alin.(7) al art.141 ar trebui reanalizată, întrucât respectivele dispoziții au ca scop dinamizarea procesului de executare a creanțelor provenind din amenzi contravenționale.

Pe de altă parte, teza finală a alin.(8), astfel cum este propusă la **art.III pct.2**, nu este suficient de precisă, întrucât nu menționează în mod expres în care situații poate fi aplicabilă respectiva normă, și nici care este finalitatea instituirii ei. Precizăm că utilizarea expresiei generice „după caz” nu este de natură să clarifice aceste chestiuni. Este necesară, de aceea, reanalizarea normei propuse.

49. La **art.VI alin.(1)**, precizăm că denumirea corectă a ministerului la care se face referire este „Ministerul pentru Societatea Informațională”, și nu „Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale”.

50. La **art.VII**, pentru un spor de rigoare normativă, expresia „aprobată prin Legea nr.180/2002” trebuie înlocuită cu sintagma „aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002”.

51. Având în vedere că **art.VIII** nu cuprinde nicio normă juridică, acesta trebuie eliminat.

PREȘEDINTE

dr. Dragoș ILIESCU

București

Nr. 1063/29.09.2014

Ordonanță privind regimul juridic al contravențiilor

aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 180/2002

M. Of. nr. 268/22 apr. 2002

Notă: v. Decizia I.C.C.J. nr. XXII/2007 - M. Of. nr. 833/5 dec. 2007 (art. 16 alin. (7)); D.C.C. nr. 1354/2008 - M. Of. nr. 887/29 dec. 2008 (sintagma "cu acordul acestuia" din art. 9); Decizia I.C.C.J. nr. 7/2010 - M. Of. nr. 126/18 feb. 2011 (art. 9 alin. (1), (2), (3)-(5));

1	rectificare		M. Of. nr. 584/18 sep. 2001	<i>rectifică art. 26 alin. 1</i>
		Rectificare		
2	modificări prin	O.U.G. nr. 16/2002
Ordonanță de urgență pentru reglementarea unor măsuri fiscale	M. Of. nr. 145/26 feb. 2002	<i>modifică art.39 alin.(2)</i>
		aprobată prin L. nr. 335/2002	M. Of. nr. 418/17 iun. 2002	
3	modificări prin	L. nr. 180/2002
Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 268/22 apr. 2002	<i>modifică art.1, art.2 alin.(1)-(3), art.4, art.5 alin.(5), art.8, art.22 alin.(1), art.28 alin.(1), art.34 alin.(2); introduce alin.(5) la art.2, alin.(6) și (7) la art.5; abrogă art.20 alin.(2)</i>
4	aprobată cu modificări și completări prin	L. nr. 180/2002
Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 268/22 apr. 2002	
5	modificări prin	O.G. nr. 61/2002
Ordonanță privind colectarea creanțelor bugetare	M. Of. nr. 644/30 aug. 2002	<i>abrogă la 1 ian. 2003 art. 14 alin. (2)</i>
		aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 79/2003	M. Of. nr. 193/26 mar. 2003	
6	modificări prin	L. nr. 357/2003
Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	M. Of. nr. 537/25 iul. 2003	<i>abrogă art. 16 alin. (2)-(4)</i>
7	modificări prin	O.U.G. nr. 108/2003
Ordonanță de urgență pentru desființarea închisorii contravenționale	M. Of. nr. 747/26 oct. 2003	<i>la intrarea în vigoare a Legii de revizuire a Constituției modifică art.5 alin. (2) lit. c), art.6, art.9, art.10 alin. (2), art.11 alin. (4); abrogă art.5 alin. (2) lit. d), art.14 alin. (3), art. 22, art.43, art.45</i>
		aprobată prin L. nr. 28/2004	M. Of. nr. 214/11 mar. 2004	
8	modificări prin	L. nr. 28/2004
Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2003 pentru desființarea închisorii contravenționale	M. Of. nr. 214/11 mar. 2004	<i>aprobă O.U.G. nr.108/2003</i>
9	modificări prin	L. nr. 526/2004
Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 1149/6 dec. 2004	<i>modifică art. 4 alin. (1), art.8 alin. (3), art.25 alin. (3), art.28; introduce alin. (1_1) la art. 16</i>
10	completat prin	O.G. nr. 8/2006
Ordonanță pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 78/27 ian. 2006	<i>introduce alin. (3) la art. 28 și art. 50_1</i>
		aprobată cu modificări prin L. nr. 353/2006	M. Of. nr. 640/25 iul. 2006	

11 modificări prin	L. nr. 182/2006 Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 443/23 mai 2006	la data de 1 ianuarie 2007, modifică art. 8 alin. (3), art. 39 alin. (2) și (3); introduce alin. (4) la art. 8
12 modificări prin	L. nr. 352/2006 Lege pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 640/25 iul. 2006	introduce alin.(3) - (6) la art.9, art.39_1
13 modificări prin	L. nr. 353/2006 Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2006 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 640/25 iul. 2006	aprobă cu modificări O.G. nr.8/2006 și modifică art.28 alin.(3) partea introductivă; abrogă art.50_1
14 admisă excepție de neconst. prin	D.C.C. nr. 953/2006 Decizia nr. 953 din 19 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 53/23 ian. 2007	art. 32 alin. (1)
15 admisă excepție de neconst. prin	D.C.C. nr. 228/2007 Decizia nr. 228 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 283/27 apr. 2007	art. 12 alin. (1) în măsura în care prin sintagma "nu se mai sancționează" prevăzută în text se înțelege doar aplicarea sancțiunii contravenționale, nu și executarea acesteia
16 modificări prin	D.C.C. nr. 228/2007 Decizia nr. 228 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 283/27 apr. 2007	suspendă pentru o perioadă de 45 zile dispozițiile art. 12 alin. (1) în măsura în care prin sintagma "nu se mai sancționează" prevăzută în text se înțelege doar aplicarea sancțiunii contravenționale, nu și executarea acesteia (termenul se împlinește la 11 iun. 2007, după care operează prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție)
17 admisă excepție de neconst. prin	D.C.C. nr. 1354/2008 Decizia nr. 1.354 din 10 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b) și art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2003 privind desființarea închisorii contravenționale	M. Of. nr. 887/29 dec. 2008	sintagma "cu acordul acestuia" din art. 9
18 modificări prin	D.C.C. nr. 1354/2008 Decizia nr. 1.354 din 10 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b) și art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2003 privind desființarea închisorii contravenționale	M. Of. nr. 887/29 dec. 2008	suspendă pentru o perioadă de 45 de zile sintagma "cu acordul acestuia" din art. 9 (termenul se împlinește la data de 12 februarie 2009), după care operează dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție

19 modificări prin	L. nr. 293/2009 Lege pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 645/1 oct. 2009	<i>modifică art. 9 alin. (5), art. 39_1 alin. (2)</i>
20 modificări prin	L. nr. 202/2010 Lege privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor	M. Of. nr. 714/26 oct. 2010	<i>modifică art. 34 alin. (2)</i>
	Notă: v. Decizia Î.C.C.J. nr. 12/2012 - M. Of. nr. 735/31 oct. 2012 (art. XXIV alin. (1)-(3); D.I.C.C.J. nr. 2/2013 (Art. XVII alin. (2) - M.Of. nr. nr. 313/30 mai 2013);		
21 modificări prin	L. nr. 76/2012 Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	M. Of. nr. 365/30 mai 2012	<i>modifică, la 1 septembrie 2012, art. 9 alin. (6), art. 13 alin. (2), art. 14, art. 32 alin. (1) și (2), art. 34, art. 47; introduce alin. (2) la art. 36</i>
	Notă: v. De la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească "definitivă și irevocabilă" sau, după caz, "irevocabilă" se vor înțelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească "definitivă". În cuprinsul celorlalte acte normative în vigoare, sintagma "puterea de lucru judecat/puterea lucrului judecat" se înlocuiește cu sintagma "autoritatea de lucru judecat/autoritatea lucrului judecat"; Ori de câte ori prin legi și prin alte acte normative se face trimitere la Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale ori la "societatea comercială/societățile comerciale", după caz, trimiterea se consideră a fi făcută la Legea societăților nr. 31/1990 ori, după caz, la societatea/societățile reglementată/reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare".		
22 modificări prin	O. U. G. nr. 44/2012 Ordonanță de urgență privind modificarea art. 81 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	M. Of. nr. 606/23 aug. 2012	<i>prorogă termenul de intrare în vigoare a Legii nr. 134/2010 până la 1 februarie 2013</i>
	aprobată prin L. nr. 206/2012	M. Of. nr. 762/13 nov. 2012	
23 modificări prin	O.U.G. nr. 4/2013 Ordonanță de urgență privind modificarea Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe	M. Of. nr. 68/31 ian. 2013	<i>prorogă termenul de intrare în vigoare a Legii nr. 134/2010 până la 15 februarie 2013</i>
	aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 214/2013	M. Of. nr. 388/28 iun. 2013	
24 modificări prin	L. nr. 214/2013 Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2013 privind modificarea Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe	M. Of. nr. 388/28 iun. 2013	<i>aprobă cu modificări și completări O.U.G. nr. 4/2013</i>
25 modificări prin	O.U.G. nr. 80/2013 Ordonanță de urgență privind taxele judiciare de timbru	M. Of. nr. 392/29 iun. 2013	<i>modifică art. 36</i>
	În cuprinsul actelor normative aplicabile la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, toate trimiterile făcute la Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, se consideră a fi făcute la prezenta ordonanță de urgență.		
26 modificări prin	O.G. nr. 17/2014 Ordonanță pentru modificarea art. 9 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	M. Of. nr. 629/27 aug. 2014	<i>modifică art. 9 alin. (3)</i>

Ordonanță privind Codul de procedură fiscală

aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 174/2004

M. Of. nr. 465/25 mai 2004

Decizia I.C.C.J. nr. XIV/2007 - M.Of. nr. 733/30 oct. 2007; Decizia Î.C.C.J. nr.LXI/2007 - M.Of. nr.274/7 apr. 2008 - (art.190 alin.(1) lit.c) [devenit art.220 alin.(1) lit.c)]; D.C.C. nr. 536/2011 - M. Of. nr. 482/7 iul. 2011 (art. 44 alin. (3) în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a-d)); Decizia I.C.C.J. nr. 6/2012 - M. Of. nr. 120/20 iun. 2012 (art. 136 alin. (6)),

1 republicare cu M. Of. nr. 513/31 iul. 2007

renumerotare

Ordonanță privind Codul de procedură fiscală

2 modificări prin O.G. nr. 47/2007 M. Of. nr. 603/31 aug. 2007

Ordonanță privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 52/2009

M. Of. nr. 224/7 apr. 2009

*modifică art. 4, art. 17 alin. (3), art. 33 alin. (1) și (3), art. 52 alin. (1), art. 56 alin. (1), art. 83 alin. (3), art. 94 alin. (1), art. 99 alin. (2) și (3), art. 111 alin. (7), art. 115, art. 116 alin. (5), titlul art. 122, art. 124 alin. (1), art. 141 alin. (10) și (11), art. 142 alin. (1), art. 148 alin. (5), art. 175 alin. (1), art. 177 alin. (2), art. 209 alin. (1), art. 218 alin. (2), la 30 sept. 2007 art. 219 alin. (1) lit. e) și alin. (2), la 1 ian. 2008 art. 228 alin. (2);
introduce alin. (4_1) la art. 11, alin. (5) la art. 83, lit. e) la art. 88, alin. (4) la art. 94, alin. (3) la art. 109, alin. (9) la art. 111, alin. (5_1) la art. 113, alin. (2_1)-(2_6) la art. 114, art. 122_1, alin. (1_1) la art. 137, alin. (12) la art. 141, alin. (1_1) și (1_2) la art. 142, alin. (5_1) la art. 148, la 30 sept. 2007 lit. b_1) la art. 219 alin. (1), alin. (10) și (11) la art. 227;
abrogă la 1 ian. 2008 art. 114 alin. (2)*

3 modificări prin O.U.G. nr. 19/2008 M. Of. nr. 163/3 mar. 2008

Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

aprobată cu modificări prin L. nr. 194/2009

M. Of. nr. 365/1 iun. 2009

*modifică art. 17 alin. (5), art. 78 alin. (5), art. 99 alin. (2), art. 111 alin. (7) lit. a) la 1 iul. 2008, art. 115 alin. (1) lit. b), art. 148 alin. (5_1), art. 209 alin. (1) lit. b), art. 220 alin. (1) lit. k) și y), alin. (2) lit. b) la 1 apr. 2008, art. 227 alin. (7);
introduce alin. (4) la art. 32, alin. (2) la art. 47, alin. (2) la art. 60, alin. (4_1) la art. 111, alin. (2_7) la art. 114, lit. c_1) la art. 114 alin. (3), alin. (1_1) la art. 141, alin. (4_1) la art. 175, art. 175_1, alin. (4) și (5) la art 177, alin. (2_1) la art. 220 la 1 apr. 2008;*

*abrogă art. 105 alin. (4);
suspendă aplicarea prevederilor art. 83 alin. (5) până la 1 ian. 2010*

4 modificări prin O.U.G. nr. 192/2008 M. Of. nr. 815/4 dec. 2008

Ordonanță de urgență privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă

respinsă prin L. nr. 121/2009

M. Of. nr. 293/5 mai 2009

*modifică art. 175_1 alin. (1) și (3);
introduce alin. (8)-(16) la art. 114 la 1 ian. 2009, lit. b_2) și b_3) la art. 219 alin. (1), lit. d_1) și d_2) la art. 219 alin. (2)*

33	modificări prin Ordonanță pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale aprobată cu modificări și completări prin	O.G. nr. 8/2013 L. nr. 168/2013	M. Of. nr. 54/23 ian. 2013 M. Of. nr. 310/29 mai 2013	<i>modifică art. 78_1 alin. (9), art. 109_2, art. 141 alin. (10); introduce alin. (4_1) la art. 67, alin. (5_1) și (5_2) la art. 109_1, alin. (10_1) la art. 141, alin. (4) la art. 148_1, alin. (9_1) la art. 149, lit. s) la art. 219 alin. (1), lit. i) la art. 219 alin. (2)</i>
34	modificări prin Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 16/2012 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	L. nr. 100/2013	M. Of. nr. 211/15 apr. 2013	<i>aprobă O.G. nr. 16/2012 și modifică art. 83 alin. (3_3); abrogă art. 234</i>
35	modificări prin Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 47/2012 pentru modificarea și completarea unor acte normative și reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare	L. nr. 98/2013	M. Of. nr. 213/15 apr. 2013	<i>aprobă O.U.G. nr. 47/2012</i>
36	modificări prin Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	L. nr. 168/2013	M. Of. nr. 310/29 mai 2013	<i>aprobă O.G. nr. 8/2013 și modifică art. 33 alin. (2); introduce alin. (4) la art. 26, alin. (7_1) la art. 72, alin. (4_1) la art. 74</i>
37	modificări prin Ordonanță de urgență privind reglementarea unor măsuri fiscale aprobată prin	O.U.G. nr. 50/2013 L. nr. 267/2013	M. Of. nr. 320/3 iun. 2013 M. Of. nr. 634/14 oct. 2013	<i>modifică art. 120 alin. (1), art. 120_1, art. 175 alin. (5); introduce alin. (1_2) la art. 175</i>
38	modificări prin Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	L. nr. 255/2013	M. Of. nr. 515/14 aug. 2013	<i>modifică, la 1 februarie 2014, art. 233</i>
39	completat prin Ordonanță privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare aprobată cu modificări și completări prin	O.G. nr. 28/2013 L. nr. 69/2014	M. Of. nr. 553/30 aug. 2013 M. Of. nr. 355/14 mai 2014	<i>introduce art. 35_1</i>
40	modificări prin Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2013 privind reglementarea unor măsuri fiscale	L. nr. 267/2013	M. Of. nr. 634/14 oct. 2013	<i>aprobă O.G. nr. 50/2013</i>
41	modificări prin Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare	O.U.G. nr. 8/2014	M. Of. nr. 151/28 feb. 2014	<i>modifică art. 11 alin. (2), art. 49, art. 78_1 alin. (3) lit. b) și alin. (10), art. 100, art. 116 alin. (1), art. 116 alin. (5) lit. h), art. 120 alin. (7), art. 149 alin. (11), art. 209 alin. (1); introduce alin. (5) la art. 37, art. 53_1, alin. (6) la art. 56, art. 83_1, titlul VI_2 cu art. 93_3, art. 115_1, art. 117_1, art. 117_2, alin. (1_1) la art. 124; abrogă art. 83 alin. (5)</i>

- 42 modificări prin L. nr. 36/2014 M. Of. nr. 255/8 apr. 2014 *aprobă O.U.G. nr. 84/2012*
Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare
- 43 modificări prin O.U.G. nr. 40/2014 M. Of. nr. 455/23 iun. 2014 *modifică art. 43, art. 44; introduce alin. (4_1) la art. 18, alin. (4) la art. 61, cap. V cu art. 71_1-71_2*
Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri fiscale
- 44 admisă excepție de neconst. prin D.C.C. nr. 270/2014 M. Of. nr. 554/28 iul. 2014 *prevederile art. 114 alin. (6), în redactarea anterioară modificării acestor prevederi prin Legea nr. 126/2011, sunt neconstituționale.*
Decizia nr. 270 din 7 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 114 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală în redactarea anterioară modificării acestor prevederi prin Legea nr. 126/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și a dispozițiilor art. 114 alin. (1) și (4) din aceeași ordonanță

Ordonanță privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității

aprobată prin

L. nr. 641/2002

M. Of. nr. 900/11 dec. 2002

Notă: (v. D.C.C. nr. 1354/2008 - M. Of. nr. 887/29 dec. 2008 (sintagmele "numai dacă există consimțământul contravenientului", "cu consimțământul contravenientului" și "după luarea consimțământului contravenientului" din art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b), art. 13); Decizia Î.C.C.J. nr. 7/2010 - M. Of. nr. 126/18 feb. 2011 (art. 1);

- 1 aprobată prin L. nr. 641/2002 M. Of. nr. 900/11 dec. 2002
 Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunilor prestării unei activități în folosul comunității și închisorii contravenționale
- 2 modificări prin O.U.G. nr. 108/2003 M. Of. nr. 747/26 oct. 2003
 Ordonanță de urgență pentru desființarea închisorii contravenționale
 aprobată prin L. nr. 28/2004 M. Of. nr. 214/11 mar. 2004
la intrarea în vigoare a Legii de revizuire a Constituției modifică titlul, art. 1 alin. (1) și (2), art. 5, art. 6, art. 8 alin. (5) și (6), art. 9, art. 21, art. 22; abrogă art. 4, art. 10-12, art. 14, art. 25, art. 26 alin. (2)
- 3 modificări prin L. nr. 28/2004 M. Of. nr. 214/11 mar. 2004
 Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2003 pentru desființarea închisorii contravenționale
aprobă O.U.G. nr. 108/2003
- 4 completat prin L. nr. 42/2007 M. Of. nr. 163/7 mar. 2007
 Lege pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității
introduce art. 21_1
- 5 modificări prin O.U.G. nr. 78/2008 M. Of. nr. 465/23 iun. 2008
 Ordonanță de urgență privind stabilirea competenței supravegherii executării obligației minorului de a presta o activitate neremunerată într-o instituție de interes public, prevăzută la art. 103 alin. 3 lit. c) din Codul penal
 aprobată cu modificări prin L. nr. 75/2009 M. Of. nr. 231/8 apr. 2009
abrogă art. 18 alin. (4)
- 6 modificări prin D.C.C. nr. 1354/2008 M. Of. nr. 887/29 dec. 2008
 Decizia nr. 1.354 din 10 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b) și art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2003 privind desființarea închisorii contravenționale
suspendă pentru o perioadă de 45 de zile sintagmele "numai dacă există consimțământul contravenientului", "cu consimțământul contravenientului" și "după luarea consimțământului contravenientului" din art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b) și art. 13 (termenul se împlinește la data de 12 februarie 2009), după care operează dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție
- 7 admisă excepție de neconst. prin D.C.C. nr. 1354/2008 M. Of. nr. 887/29 dec. 2008
 Decizia nr. 1.354 din 10 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b) și art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2003 privind desființarea închisorii contravenționale
sintagmele "numai dacă există consimțământul contravenientului", "cu consimțământul contravenientului" și "după luarea consimțământului contravenientului" din art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b), art. 13

- 8 modificări prin L. nr. 75/2009 M. Of. nr. 231/8 apr. 2009 *aprobă cu modificări O.U.G. nr. 78/2008*
Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2008 privind stabilirea competenței supravegherii executării obligației minorului de a presta o activitate neremunerată într-o instituție de interes public, prevăzută la art. 103 alin. 3 lit. c) din Codul penal
- 9 modificări prin L. nr. 294/2009 M. Of. nr. 645/1 oct. 2009 *modifică art. 8 alin. (5) lit. b), art. 13; abrogă art. 1 alin. (3)*
Lege pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității